

каты, чюроликаты като птички въ поле; весело ся за-
лавяты за работѣ. Слънце гяда отъ небо на прилеж-
ны дѣца; и имъ говори кротичко: „помози Богъ, дѣ-
чица!“

Врана и ракъ.

Хвърчи врана надъ езеро; гяда — ракъ пълзи:
грабва го! кацне на върбѣ и мысли да го изѣде. Ви-
дѣлъ ракъ, че работа-та отыва злѣ, та реклъ: „Ахъ
врано! врано! познавахъ азъ бащѣ ти и майкѣ ти,
каквы прочюты птици бѣхѣ тыя.“ — Гря! изграчи
врана, съ затворены уста, „Е, врано, и сестры-ты, и
братие-то ти — добры птици бѣхѣ!“ Гря! повтара
пакъ врана. „Нѣ колкото добры птици и да бѣхѣ,
пакъ не бѣхѣ като тебе, врано!“ — Аха! изграчила
врана колкото могла и испуенѣла рака въ водѣ-тѣ.

Лъвъ и жяба.

Чюлъ лъвъ да кряка жяба и си помыслилъ: „Кой
знае какъвъ голѣмъ е той звѣрь, що реве!“ Искочи-
ла жяба отъ блато, и лъвъ-тѣ ѣ смазаль.

Вълчешкы плачь.

Научился влѣкъ, че на нѣкой си овчяръ измрѣло
всичко-то стадо; та отышълъ при овчяря съ плачь и